

מישיב בבש

מעייני חיזוק ואמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה
אל נפשי
פנימיות הפרשה
במשנת מו"ר שליט"א

נפשי
בשאלתי
שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

להתגלגל או לגלגל

כביכול מרכבה בעולם לשכנת עוזו ית' ח"ו.
"וירוש נפילה זו נתהווה ע"י הנחש הקדמוני כשאמר לחוה אם כל חי יוהייתם כאלוקים", עיי' הטיל זומא בכל הנבראים, ומזה נובע הפגם הנורא שהנברא מתגאה כמו הבורא" (א"י, חנוכה ח).

"ומוהרנ"ת ז"ע מבאר ענין זה מהפסוק "יש דרך ישר לפני איש ואחריתה דרכי מות", שזה עולה על האדם ההולך אחר שכלו ודעתו שנופל לטעותים גדולים, כמ"ש רבינו בלק"מ (תנינא יב): 'כשאדם הולך אחר שכלו וחכמתו, ויכל ליפול בטעותים ומכשולות רבים, ולבוא לידי רעות גדולות, ח"ו, ע"ש. כי הרי שכלו מלא בוהמה הנחש, ודעתו כל כך מוגבל ומצומצם".

ולכן דוקא על אותו "כסיל" נאמר בפרשתנו "קח לך את יהושע בן נון איש אשר רוח בו וגו'", כי הוא הינו החכם הגדול המתבטל לצדיק העליון המושך בחוטי המרכבה, בידועו שאין תועלת הפרט אלא בהיותו מחובר ואחיד במרכבת הקודש.

כי זו "הדרך האמיתית בהתקרבות הנכונה להשי"ת, לעשות עצמו כבהמה, כנ"ל, ולמעשה היא החכמה האמיתית. וראה מה שכתב מוהרנ"ת בשם רביה"ק (סיהר"ן טו):

"אמר, שהוא חכמה ומלאכה גדולה להיות כמו בהמה, וזה בחינת 'כל אשר נתן ה' חכמה בהמה', היינו שהוא חכמה לעשות עצמו כבהמה, וכמו שאמרנו רז"ל על פסוק 'אדם ובהמה תושיע ה'' אלו בני אדם שעוברים בדעת ומשימים עצמן כבהמה' (יומם, עמ' פה).

"והכוונה בזה למעשה, לא ללכת אחר שכלו וחכמתו אלא להכניע את דעתו לתורתנו הק' ולהתבטל לצדיקי הדור, דע"י ביטול הדעת לדעת הצדיק אפשר להרוויח הרבה מאוד... כי כשנתן משה התורה"ק ליהושע מובא הלשון "ומסרה", ואילו כשמסר יהושע לקנים וכן זקנים לנביאים לא כתיב "ומסרה" אלא סתם יהושע לקנים וכו'... והביאור בזה ע"פ דברי האריז"ל הוא, שלמסור את יסודות התורה כולה על כל כלולתיה ופרטותיה ליהושע, שהיה יחיד... היה למעלה מדרך הטבע לגמרי, ולכן נאמר הלשון "ומסרה" כלומר מסירה מושלמת... וזאת ע"י סיעתא דשמיא מופלאה, והמקבל זקוק לביטול מוחלט של שכלו ודעתו האנושי. שעי"ז הוא וזכה לדרגה נעלה ביותר" (שם, פו).

בימים קדומים כשהעולם עדיין לא היה מפותח ומשוכלל כבימינו, היו ארבעת אופני המרכבה עדיין מחוסרי דעת, היו הם מתגלגלים אחרי הסוסים שאף הם היו עדיין חסרי דעת כנראה, עובדה שהיו הולכים אחרי המושך בחוטים מבלי להתנגד או לערב את דעתם האישית...

לא כן בימינו שהחכמה הולכת ומתפשטת עד אל הדומם! - אולי נשארו עדיין כמה אופנים וסוסים 'תמימים' שכאלו המוכנים לשתף פעולה עם מושכי חוטים או בעלי מרכבות נכבדים, אך רובם הגדול מרגיש כבר מספיק 'חכם' בכדי להתגלגל באופן עצמאי, כל אחד לפי טעמו האישית...

והמרכבה מה תהא עליה, איך תגיע ליעדה כשכל אופן מאופניה מרגיש חכם דיו להתגלגל לכיוון אחר מאשר יחפץ בעליה?

אולי נשארו
עדיין כמה
אופנים וסוסים
'תמימים' שכאלו
המוכנים לשתף
פעולה עם
מושכי חוטים

"בילקוט שמעוני מובא עה"פ 'אוצר נחמד ושמן בונה חכם וכסיל אדם בלענו' - 'אוצר חכם בונה שמן' זה משה [שזכה לאוצר נחמד ושמן, שהיה לו את כל התורה כולה]. 'וכסיל אדם יבלענו' זה יהושע וכו' והיו ישראל קורין אותו כסיל [כלומר אדם שהיה מוכנה כסיל, כי עשה עצמו לכסיל והתבטל לגמרי למשה רבינו ע"ה] ובשביל שהיה

משרת משה ובטל אליו לגמרי, זכה לירשתו, כמוכבא שהיה נוהג בו כבוד רב ופורס את הסדין על הספסל, ויושב תחת רגליו, לפיכך אמר הקב"ה איני מקפח שרך, ועליו נאמר נוצר תאנה יאכל פריה, ע"כ" (א"י אמונה ותפילה ה).

כי מרכבה נקראת מרכבה רק בהיות בחלקה חכמים "כסילים", אופני קודש שכאלו המבינים שאינם עוד איזה פרט 'נפרד' בעולם, אלא הם חלק מאוחד ובלתי נפרד ממרכבת הקודש:

"יהושע, שלא הלך אחר שכלו וחכמתו, עד כדי כך שכינהו כסיל, לכן הוא מוכנה 'נקודה התחתונה' (עיי' לקו"מ תורה ו', ורק עיי' זכה לשלמות היחוד עם משה רבינו נקודה העליונה. ועיי' זכה למה שזכה" (שם).

אופני המרכבה הם אמנם 'נקודה תחתונה' אך הם חלק בלתי נפרד מאותה מרכבה אשר עליה מתגלה בעל המרכבה ית"ש במלוא הודו והדרו (יעו"ש בתו'). בלעדי כל אותם פרטים האוחדים במרכבה אין

• שאלה • אני רוצה לקיים את העצה של רביה"ק 'לזכור מעלמא דאתי' אך מצד שני לפעמים זה גורם לי ללחץ נפשי, מה העצה לזה?

תשובה: זכרון מעלמא דאתי אינו מוכרח להיות באופן שלילי, אפשר גם לחשוב מזה שאחר אורך ימים ושנים נזכה בע"ה להיות בגן עדן ע"י כל המעשים טובים שאנו זוכים לחטוף כאן בעולם הזה.

• שאלה • מילדותי נכנס בי הרגל מגונה לדבר שקר וכמה שאני מנסה להשתנות איני מצליח ובלי משים אני מוצא את עצמי שוב מדבר שקרים איך אפשר להתנתק מזה?

תשובה: גיסי הרה"ח ר' אברהם אנשין ז"ל סיפר לי שהכיר יהודי כזה שרצה להשתנות ועם כל אדם שהתחיל לדבר איתו אמר לו, היות שאני מורגל לדבר שקרים, אם תשים לב שאני מדבר דבר הנדמה לשקר תעצור אותי מיד.

ואף מי שאינו במדרגה לבזות עצמו עד כדי כך אפשר לקבוע עם ידיד קרוב שנמצא בקרבתו שישמור עליו מדבר שקר ועם הזמן יזכה להשתנות לטובה.

• שאלה • אני עומד לפני חתונתי ורציתי לשאול מה צריך לכוון בעת ריקוד ה"מצווה טאנץ" ?

תשובה: תכוון שאתה מקיים מנהג ישראל, און א מנהג ישראל טוט זיכער אויף [ומנהג ישראל בוודאי פועל מאוד].

לא לעשות לעצמו לבד עבודת ה' אלא לקבל מזקני הדור

שיחה לתלמידי ישיבה לבעלי תשובה בבי"ש - סיון תשפ"ה

רחמנותיה דפנחס קנאה

מצינו שהתורה משבתת קנאותו של פנחס - הרי למעשה הוא עשה כביכול מעשה נקמה ואכזריות, ומעשה רצח.

אמנם בהתבוננות בעומק הענין, רואים כי באמת היתה זאת הרחמנות הגדולה ביותר. כי הגה רבינו הק' (בליק"מ ח"ב סי' אות ב.) מבאר את הפסוק "ורחמי רשעים אכזרי" (משלי יב, י) שהסטרא אחרא מהפכת את הרחמנות לאכזריות, ואת האכזריות לרחמנות - כלומר שלוקחים כביכול רחמנות כזו שעל ידה נעשים אומללים לנצח, ואומרים שזו רחמנות! נותנים לאדם מאכל ערב ומתוק ונותנים בתוכו סם המות, ועי"ז הורגים אותו לנצח. וכי לזה רחמנות ייקרא? "גם תנים חלצו שד" (איכה ד, ג) זה שדי"ן רח"ל, וקוראים לזה רחמנות. וכשהאדם מתאכזר על יצרו הרי זה הרחמנות הגדולה ביותר, רחמים שאין כמותם. לעתיד יקפוץ באויר מרוב שמחה על שריחם על עצמו במצב שזה נראה כאכזריות - על האלקות שהכניס בקרבו ע"י שהסיר ממנו חלק מאותו תאוה וערוער. וראיתי זה מקרוב באיזה מקום פירוש נאה על הפסוק "מי גבר יחיה ולא יראה מות" (תהלים פט, מט) היינו מי הוא זה שרוצה לחיות חיים נצחיים ואינו רוצה מקודם להתאכזר על עצמו ולהמית את הרע שבו.

ובאותה אכזריות התלבש פנחס קנאה בעת שעשה את הרחמנות הגדולה דקדושה לעקור ערוה מישראל, ואכזריות זו היא הרחמנות הגדולה ביותר לכבוד שמו יתברך על כלל ישראל ועל הבריה כולה, להסיר חרון אף מישראל ולהשפיע השפעות טובות. ובאמת בפנימיות הדבר ובסופו של דבר עשה בזה טובה גדולה גם לזמרי בן סלוא - שכידוע בזכות זה נכנסה נשמתו של זמרי לרבי עקיבא, ועי"ז עבר על רבי עקיבא נסיון עצום לילה שלם [שהיה במקום נורא של הסתה לעבירה] ורק כל הלילה. וכשעבר הזיכרון והתגבר בקדושה עילאית ותיקן נפשו של זמרי, ממילא נשארה בו נשמתו הגדולה והנוראה של נשיא מישראל, ונתעלה רבי עקיבא יותר ויותר, והכל ע"י התלבשותו של פנחס באכזריות דקדושה, ועשה הצלה גדולה לעד ולנצח נצחים.

(אוסף אמרים, קדושה וטהרה, ב.)

וביום השבת... במועדיכם

על ידי הכנה הראויה לשבת, זוכים שהשבת ממתיק כל הדינים, וזוכים לישוב הדעת ולשמחה, להיות מוכשר להארה של תשובה מאהבה, שהוא תיקון נפלא, שמכפר על כל הפשעים ללא הזדקקות ליסורים וחלאים רעים ח"ו, ו"בו מצאו עגומים השקט ובטחה"...

וראיתי מובא (בדרך צחות) שהשבת הוא טוב עין, ומיותר לכולם... שאם חל ראש חודש בשבת, נותן לו השבת את ההפסדה ושינוי נוסח בתפילת המוסף. ליום טוב נותן השבת את הנוסח בכל ד' תפילות העמידה וכן את קריאת התורה וההפסדה, הכל ע"פ סדר התנ"ך, מלבד הזכרת השבת. וביום הכפורים מוותר גם על הג' סעודות. ברם יוצא מן הכלל הוא תשעה באב שנדחה מפני השבת, כי עצבות נדחה מלפניו (עיין כ"ז בס' מאמרי שמחה (פשיסחה) אות ל"ג), וכלשון השו"ע (סי' תקנ"ב ס"ו) על תשעה באב שחל בשבת: "שאוכל בשר ושותה יין בסעודה המפסקת, ומעלה על שולחנו אפילו כסעודת שלמה המלך בעת מלכותו".

הם בתחילת דרכם, וצריכים בהירות, ממה בעל תשובה צריך להזהר?

צריך להזהר לא לעשות לעצמו לבד עבודת ה' אלא לקבל מזקני הדור, הצדיקים שקבלו איך להתנהג, איך ללמוד, איך להתפלל, איך להתנהג בין אדם לחברו, ללמוד מהם.

אשריכם מה טוב חלקיכם, שאתם יודעים מהש"ת, זו היא שמחה גדולה. מי שלא יודע מהש"ת הוא שוטה רשע והלוואי שלא היה נברא, אנחנו ב"ה יודעים למה נברא העולם, ומאמינים בהקב"ה, ויודעים להתקשר אליו ולהיות דבוק בו בעוה"ז ובעוה"ב. אשרינו מה טוב חלקינו.

האם על 'בעל תשובה' לנסות להתקרב לתוך הציבור החרדי, או להיות לבד בקהילות של בעלי תשובה?

צריך את שניהם. להיות מחוברים ביניהם, וגם ללמוד מזקני הדור הצדיקים והחסידים אמונה הקדושה ובטחון, ולחזק איש את רעהו באמונה ובקדושה.

מה עושים כשבהתחלה יש התלהבות, 'אין תוקף לחסידידות כתחילתה', אבל אח"כ יש תקופות יותר קשות, איך מחזיקים מעמד?

צריך להזהר, מאד להזהר, שלא יהיה ריבוי אור, וגם בזה יש לשמוע לזקני הדור, אם הם אומרים על דבר שזה ריבוי אור, צריך ללכת בדרך אחרת.

מה עושים כשיש ירידות?

להרבות באמירת 'ליקוטי תפילות' בתפילות שיש בהם חיזוק להחזיק מעמד בין בעליה בין בירידה; בעליה צריך להתרחק מגאווה, ולא לבטל אחד את השני, ובירידה צריכים להתחזק באמונה שלימה, ולהאמין שהכל בהשגחה פרטית, ולהודות ולהלל על כל מה שהקב"ה נתן לנו ונותן לנו, בין בגשמיות בין ברוחניות, ידיעות אמיתיות ביהדות.

ואני מברך אתכם שתהיו מאד חזקים תמיד, לא להשבר כלל, ושתזכו ללכת בדרכים כאלה שתהיו תמיד מקושרים להקב"ה בין בעליה בין בירידה, ובין

בתכלית ההסתרה, לא לעזוב את הקב"ה - זה נקרא יהודי אמיתי.

הקב"ה יברך אתכם שיהיה לכם פרנסה בשפע רב וחיים טובים, ושתזכו לחנך את ביתכם - הבנים והבנות בדרך הישר והטוב, שישו ושמחו בשמחת התורה, הקב"ה עזר לכם ויעזור לכם בעזרת ה', תחפשו את האמת מכל מקום, ולהזהר להתחזק במצות 'אהבת לרעך כמוך', לחזק אחד את השני, לקרב ולעזור אחד לשני, זה עוזר מאד אתם לבדכם תהיו חזקים בעצמכם, להיות דבוקים בהקב"ה. אשריכם מה טוב חלקיכם.

יש הרבה מהם שבביתם עדיין אין שומרים תורה ומצוות, כשהם מגיעים הביתה מה צריך לעשות עם ההורים?

להגיד תנאי, אני בא לכאן בתנאי שלא להוציא לחוץ את הכלים הטמאים, ולדבר רק מאמונה הקדושה, לא דברי אפיקורסות ח"ו, אז אני יהיה כאן, ואני ישמח איתכם ואני יחזק אתכם, בתנאי זה אני בא לכאן.

יש כמה בחורים שהם בסכנת גיוס, רוצים לגייס אותם חס ושלום!

שהקב"ה ישמור אתכם שלא תגיעו לשם לגמרי לגמרי, להיות רחוק מהם בתכלית. הגיוס זה ממש כפירה ואפיקורסות ורשעות, וצריך להתרחק מזה בתכלית בתכלית.

יש עכשיו מלחמה, איך מתמודדים עם הפחדים?

לפחדים אומרים תהילים, התהילים מדבר על כל דבר שעובר על כל יהודי, דוד המלך אמר את התהילים ברוח הקודש בשביל כל יהודי, כשיהודי אומר את התהילים צריך לדעת שדוד המלך חיבר את התהילים בשבילו. להתחזק באמונה הקדושה ולהיות שמח ולהודות להש"ת על הישועות שהוא עושה עמו. תהילים זה ממש ספר חינוך, מלבד מה שזה ספר תפילה זה גם ספר חינוך איך להתחזק ולהשאר יהודי בכל המעברים. דוד המלך אמר את זה ממש ברוח הקודש בשביל כל אחד ואחד מישראל שיוכל למצוא את עצמו בתוך התהילים.

ברוכים אתם לה' עושי שמים וארץ.

שורש 'צדיק ורע לו'

'נשמה כוללת', ויכולים לרכוש אותו, ואחרי כן יצאו ברכוש גדול.

מבקשים כהיום סגולות ברוחניות ובגשמיות 'מסוף העולם' - אין תהלים איז דא אלע סגולות [בתהלים כלולים כל הסגולות]!

כל הסגולות בספר תהלים!

במעשה מ"חגור" (סיפורי מעשיות - מעשה ג) מספר רביה"ק שיש אילן שכל עלה שלו וכל חלק מהאילן יש בו סגולה אחרת, ורביה"ק אומר שם שיש לאילן הרבה שונאים, שדים ורוחות, שכולם רוצים לכולתו ולייבשו, הם אינן מניחים למים לבוא ולהשקות אותו, וחופרים סביבו להחלישו. ושמעתי מהגה"ח רבי שמואל הורביץ זצ"ל, שזהו הסוד של דוד המלך ע"ה, הסוד המופלא של ספר תהלים, שבתהלים ישנם כל מיני סגולות שבעולם ממש, ומסבבים את האילן שלא נוכה לראות כוחו וסגולתו!

ומובא מהרה"ק רבי צדוק מלובלין זי"ע, שדוד המלך ע"ה הוא השורש של הצדיקים שהם בבחינת 'צדיק ורע לו' (ברכות ז). ולמעשה אנו נמצאים בדור של עקבתא דמשיחא, ושורת הסתרה גדולה עד מאוד, וכאשר מתבוננים רואים כמה דברים לא הולכים כסדר הראוי, 'עס גייט נישט, עס גייט נישט', אחד בלימוד התורה, אחד בעבודת התפילה, אחד בגשמיות ואחד ברוחניות. ממש טורחים ואינם יודעים מאומה! מען מאטערט זיך און מען ווייסט נישט 'וואס'!

לעשות מכל הירידות התקרבות!

והוא ממש הבחינה הנכתב בתהלים (קמב, ד) "בְּאֶרֶץ זוֹ אֶהְיֶה טֶמְנוּ פֶּחַ לִי" - ווי איך ריר זיך! היכן שאני פונה... "מֵאֵין יָבֵא עֲזָרִי" - מען ווייסט נישט וואס דא וועט זיין! לא יודעים מה יהיה...

ואיתא בגמרא (סנהדרין מד): על הפסוק (תהלים נג, א) "רַבִּים לְתִמְאִים לִי מְרוֹם", שכמו שיש לאדם צרים למטה, כך יש לו צרים למעלה. והכוונה שישנם קטרוגים על האדם, ולפעמים ישנם מניעות רבות כל כך, שבכל פינה שפונה מתקיים "טִבְעָתִי בֵּינוֹן מְצוּלָה וְאֵין מְעֻמָּד" (תהלים סט, א), וזה ענין של 'צדיק ורע לו', חס ושלום.

והעצה לכל זה - אמירת מזמורי תהלים! דאס איז דער ארבעט פון תהלים: דוד המלך לקח את כל הירידות ועשה מהם התקרבות! מכל הירידות הוא עשה עליות!

ההר, והוא צריך לעמוד תמיד מרחוק מול ההר ולהתגעגע אל המעיין.

זו היא השגה נפלאה בעצם הענין, מי יבוא בסוד קדושים. אמנם לענינינו אפשר לומר, דכל הסיפור עם הבעטלער השלישי, פירש רביה"ק שמרמו על דוד המלך. רביה"ק הביא פסוק דוד המלך אמר (תהלים סא א): "מִקְצֵה הָאָרֶץ אֵלַיךְ אֶקְרָא בְּעֶטֶף לִבִּי בְּצוּר יְרוֹם מִמְּנֵי תַנְחֵנִי" - נא לקרב אותי להמעין היוצא מן הצור.

על כל פנים, היוצא לנו בזה, דוד המלך הוא הלב של כל העולם כולו! וממילא נמצא שהאדם הדבוק בספר תהלים יכול לקבל כזה לב להשי"ת! כי כשנעשים פרט מהלב הזה אזי 'איז מען הארציגער אפילו מער ווי פון א הארץ פון א אנדערן'!

יש לאילן הרבה
שונאים, שדים
ורוחות, שכולם
רוצים לכולתו
ולייבשו, הם אינן
מניחים למים
לבוא ולהשקות
אותו, וחופרים
סביבו להחלישו...

אתה הוא נפשי

בוהר הקדוש (אחרי סו ע"ב) הקשה על לשון הפסוק (ישעי כו ט): "נִפְשִׁי אֲוִיתִךָ בְּלִילָה"; שהיה לו לכתוב נפשי 'אֲוִיתָה' בלילה - ולא 'אֲוִיתִךָ' (לשון נוכח)? אילו היה אמר 'אני אֲוִיתִךָ', ניהא - אבל הרי אמר 'נפשי'. 'נפשי' הרי לשון נסתרה, היה לו לכתוב 'נפשי אֲוִיתָה', למה כתיב 'אֲוִיתִךָ'?

אומר הוהר הק': דוד המלך כ"כ אהב את הקב"ה אז ער האט געזאגט, 'רבנו של עולם! דו ביסט מיין נפש! דו ביסט מיין לעבן!' [עד שאמר 'רבנו של עולם! אתה נפשי! אתה כל חיותי!']

אתה עצם חיותי!

הקב"ה הוא 'נפשי'. כלומר עצם חיותי! ממילא, כיון שנפשי הוא הקב"ה, שפיר הלשון 'אֲוִיתִךָ'.

נמצא, שהוא רכוש גדול מה שהקב"ה ברוב רחמנותו יתברך השאיר לנו ספר תהלים. אשר כל אחד ואחד בפרטיות יכול להבעיר את לבו לה', ולעורר את לבו הקדושה, כל אחד 'הלב הקדוש שלו' לפי שורש נשמתו, כי דוד היה

לב העולם

ידוע שבסיפוריו של רביה"ק בספה"ק 'סיפורי מעשיות' סיפר הרבה אודות צדיקים קדמונים - פעם אחת אמר (סוף מעשה י"ג): 'אילו לא ידעתי רק המעשה של 'הז' בעטלערס' הייתי ג"כ חידוש! כיון שהמעשה מספר הרבה אודות צדיקים קדמונים! וראינו שרביה"ק סיפר מעשה, ובתוך המעשה מתערב מעשה אחרת, ובכל פרט מדבר מצדיק אחר, ובפרט במעשה הזאת. וסיפר רבינו במעשה הנ"ל ביום השלישי וז"ל: די וועלט איז א 'קומה שלימה'. דאס הייסט, די וועלט האט א קאפ, מיט הענט, מיט פיס, מיט אלע רמ"ח אברים ושס"ה גידים. און די וועלט האט א 'הארץ', און דאס הארץ האט אויך רמ"ח אברים ושס"ה גידים, עס איז אויך א קומה שלימה. ואגט דער רבי, די נאָגל פון דער פוס פון דעם הארץ איז הארציגער ווי אן אנדערער הארץ פון א צווייטן איבר. [תה"ד: העולם הוא קומה שלימה שיש בו רמ"ח אברים וכו', וכל איבר בעצמו הוא גם כן קומה שלימה עם רמ"ח וכו', ויש לעולם לב וכו', והציפורניים של הלב הם לבביים יותר מהלב של אבר אחר].

על כל פנים, די וועלט האט א הארץ, און דאס הארץ איז פול מיט הארץ, און אפילו די אָדערן פון דעם הארץ איז הארציגער מער פון א הארץ פון א צווייטן איבר. און ביים סוף וועלט איז דא א בארג, און אויפן שפיץ פון דעם בארג איז דא א שטיין וואס פון דעם שטיין גייט ארויס א קוואל. און דאס הארץ (שעומד בקצה השני של העולם) בענקט צו דעם קוואל, און דאס הארץ בענקט אזוי צו דעם קוואל אז דאס הארץ קען אויסגיין פאר בענקעניש. און דאס הארץ קען נישט לעבן נאר מיט וואס עס שטייט פון דעם קוואל, דאס גאנצער חיות פון דעם הארץ איז וואס ער שטייט און בענקט צו דעם קוואל! [בקצה העולם יש הר, שעל ראשו יש אבן אשר ממנה יוצא מעיין, והלב משתוקק בכל לבו אל המעיין עד כדי כך שהוא יכול יכול להיגמס מרוב תשוקה, והלב הזה אין לו חיות אלא מזה ההשתוקקות שיש לו אל המעיין]

להיות חלק מהלב

וממשיך רביה"ק לספר: ומקשים העולם, אם הלב הומה כל כך להמעין וכ"כ אוהב אותו, למה אינו רץ להמעין, ע"ז אומר רביה"ק שהלב התחיל ללכת אל המעיין, אבל כיון שהמעין הוא על ראש ההר, והטבע הוא שאם עומד מרחוק יכול לראות ראש ההר העומד נגדו, אבל תיכף כשילך ויתקרב אל ההר, אזי נעלם מעיניו ראש ההר, ואם הלב לא יראה את המעיין תצא נפשו, כי עיקר חיותו הוא מן המעיין. ועל כן אין הלב יכול לעלות אל ראש

צור את המדינים והכיתם אותם

ב"ה יום א' לסדר וישב תשל"ב פעה"ק ירושלים ת"ו בב"א

קדושה וטהרה, בבחי' "וּמִבְשָׁרִי אֶחָזֶה אֱלֹהִים" (איוב יט, כו).

ראיתי פעם באיזה ליקוט מדברי הרמב"ם זי"ע, שהאבות הקדושים היו דבקים בהשי"ת כל ימיהם, כ"ד שעות המעט-לעת, ואפילו בחלום (הובא בספר חסידים), שכמובן זה היה ע"י גודל קדושתם בקדושת הברית, בבחי' "וְזָכַרְתִּי אֶת-בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְאֶת-בְּרִיתִי יִצְחָק וְאֶת-בְּרִיתִי אֲבְרָהָם אֲזָכֹר" (ויקרא כו, מב). ועיין בליקוטי מוהר"ן סימן ג"ח, ובסימן ס'.

ויה"ר שנוכח להמתיק את המרירות של התאוות ע"י 'הא מילחא דממתיק מרירותא' (המלח ממתיק המרירות של פגם הברית - זהר בראשית רמא) ועיין בסי' כג (על קושיית סבי דבי אתונא) "ומילחא מי סריא" (וכי המלח מסרית), היינו שמלח אינו מתקלקל לעולם.

ונלע"ד שמרמוז, כי שמירת הברית הוא חיים נצחיים לעולם, היפך טומאת מת, והיינו אריך אנפין דקדושה, שמרמוז על ספירת כת"ר, היפך כרת, כי היפך כרת הוא חיים נצחיים, ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כלכם היום.

ונא להעתיק עבורי לבל אדחה מהשי"ת ומהתורה הקדושה ומהצדיקים האמיתיים, ואזכה להכלל בחיים חיש קל מהרה, ולחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו, אני וזרעי וזרעי עד עולם.

הדו"ש וטובות

יעקב מאיר בן חי דינה

רביה"ק כותב בהשיר שלפני לקו"מ: "נִסְבַּל עוֹלָם עַד יָבֹא עֲנִי בֶן מִחֶפֶז בְּגָנִי אֲבִי". לכן צריכים לעזוב כל הבלבולים הללו על ההבל, ולהיות בבחי' "אחד היה אברהם", ולעסוק במלכות שמים כל מה שביכלתנו עלינו ועל בנינו וחברינו.

כי גרים אנו בארץ הזאת, וכל בואינו לזה העולם הוא להמליכו ולייחדו דוקא בתוך תוקף החושך השורה בעולם הזה, ובפרט בעקבתא דמשיחא, בהתגברות החושך שלפני האור, שמוהרנ"ת כותב בליקוטי הלכות (ראה הל' תפילין ה"ה אות כט) שכעת הקליפות מתגברות מכיון שרואים שכבר הגיע הקץ של "וְאֶת-רוּחַ הַטְּמָאָה אֶעֱבִיר מִן-הָאָרֶץ" (זכרי' יג, ב), ואתא הקב"ה ושחט למלאך המות.

ולכן העצה במצב זה לקיים "מֵאִיכֵי תִחַפְּמִנִי" (תהלים קיט, צח) לילך נגדם, להתגבר בקדושה ג"כ במסירות נפש, ובפרט בעתים הללו שמתגבר בעולם האריך-אנפין דקליפה, פגם הברית שהוא 'אבי אבות הטומאה' (כמבואר בסי' רמ"ב בליקוטי מוהר"ן). וזה בסוד נפש הקליפה של דור המבול שהמיתה את כל העולם.

ומכיון שהתאוות של טומאת מת שולטת כ"כ בעולם, א"כ מובן שהתיקון ע"י הוא כמאמרו ז"ל: "הרוצה שיחיה ימית את עצמו", היינו להתגבר ע"י במסירות נפש בתכלית הקדושה במס"נ, ואז דייקא נזכה להרגיש טעם של חיים נצחיים ולחזות בנועם ה'.

וידוע שמדת יסוד נקרא 'צדיק חי עלמין', וכן לולב הוא ענין יסוד צדיק בגימטרי' חיים כמובא (זהר פנחס ועוד). וברית פירושו התקשרות לחי החיים. שעיקר ההתקשרות החיים הוא ע"י

סיפורים ולקחיהם
מאת מו"ר שליט"א

נפשות
חסידי

יותר
מתעניות
וסיגופים

ניצוץ קודש ממאמרי
ומכתבי מורינו שליט"א

ניצוץ
אחד!

כל אחד
צריך להיות
'פנחס קנאה'
על עצמו -
לילך במסירת
נפש בעניני
קדושה!

הראה לו הבעש"ט את תפילתו של התולדות, שעמד עדיין בתפילת י"ח, ואמר לו: "ראה גם ראה, תפילה כזו מכניעה את החומר, יותר מכל התעניות והסיגופים".

עלינו ללמוד מזה כמה גם אנו כולנו יכולים לזכך את החומר, בכח התפילה, בכח עניית איש"ר, ברכו וקדושה, בכח דיבורי התפילה שתקנו אנשי כנסת הגדולה, בכח התהלים של דוד המלך ע"ה, שכל אלו ברוח הקודש נאמרו.

ובכח זה מזדככים מהתאוות המרות, וזה הוא הצירוף הנכון בכח הדיבור, ועל ידו נכללים באמונה הקדושה, לטוב לנו לנצח.

מובא שפעם אחת יצא הבעש"ט הק' עם תלמידיו לשדה ונעמדו שם לתפילת מנחה, ותלמידו הרה"ק בעל "התולדות" האריך מאד בתפילתו בהתלהבות ודבקות עצומה. בימים ההם היו אנשים פרושים אשר היו עוסקים כל ימיהם בהתבודדות ובתעניות ובסיגופים, בשדות מחוץ לשוב.

אחד מהמסגפים הללו שהיה באותה עת בשדה, ראה את עדת החסידים בתפילתם והתקרב אליהם.

הבעש"ט הק' אשר הביט בו והכיר בו שהוא עובד וסגפן, פנה אליו ושאל אותו: מדוע אתה מייסר עצמך כל כך? השיב לו הפרוש: והרי צריכים להכניע את החומר.